

Szeged, 1897. március 16. – Budapest, 1985. július 11.

Polgári családból származott; szüleinek Kecskeméten vendéglőjük volt. Fiuk jogot végzett, de zeneszerzést is tanult. 1915-ben került a Kecskeméti Naplóhoz, 1918-ban a Borsszem Jankó című satirikus lapnál dolgozott. Ismeretségbe került Révai Józseffel, Kassák Lajossal és a Ma című folyóirattal, tagja lett a Galilei Körnek is. A Tanácsköztársaság idején a kecskeméti helyi pártszervezet sajtópropaganda osztályán dolgozott. A Vörös Hadsereg kötelékében, Szolnokon érte a kommün bukása. Szegedre költözött, ahol kezdetben a Délmagyarország, majd a Szegedi Napló munkatársa, elsősorban színi- és zenekritikákat írt. Kapcsolatban állt az ún. szegedi baloldali egyetemista fiatalok mozgalmával. 1942-ig a Földművelésügyi Minisztérium Növényvédő Iroda szegedi telepének igazgatója. A helyi filharmóniai társaság főtitkára. 1944 novemberében az első demokratikus koalíciós lap, a Délmagyarország alapító-szerkesztője. 1944. december 16-án a szegedi népgyűlésen választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjává. 1944 decemberétől 1946 nyaráig a Szegedi Nemzeti Bizottság elnöke volt. 1944. december 4-étől az Írók, Újságírók és Művészek Szabad Szervezetének elnöke. 1945 júniusától a szegedi törvényhatósági bizottság tagja, kultúr-tanácsnok valamint a Magyar Újságírók Országos Szövetsége dél-magyarországi kerületi tagozatának elnöke is volt. 1944 decemberében lépett be a Független Kisgazdapártba, a helyi szervezet egyik vezetője, 1945 júliusától ügyvezető alelnöke, majd az elnöki tanács tagja lett. 1945. augusztus 20-án bekerült az FKGP Országos Intéző Bizottságába. Baloldali beállítottsága miatt mellőzték az 1945. évi képviselőjelöléseknél. 1948. november 9-én – miután az Földművelésügyi Minisztériumban kinevezték miniszteri tanácsossá – felköltözött Budapestre. 1950-ben indokolatlanul nyugdíjazták, ezután visszatért az újságíráshoz. 1956 után a Magyar Rádióhoz került, dolgozott a Falurádióknak és a Rádiólexikonnak.